

Непознатите

По обяд апостолът Захари Стоянов, придружен от другаря си Григор Аргиров, селянин от Панагюрските села, стигнаха в Карагач. Тук те имаха задача да основат комитет за подготовка на бунта. Но не познаваха никого. И както правеха в други села, решиха да намерят най-първо учителя или свещеника, за да се открият кои са, ако можеха да разчитат на тях. Селяни им посочиха къщата на свещеника. Вратата беше заключена. В двора тичаха петли и кокошки. Няколко агнета се гонеха и блееха жално с слабите си гласчета.

Двамата седнаха до плета с намерение да чакат свещеника. Хора минаваха из улицата, но никой не обръщаше внимание на прашните пътници, облечени бедно, с закърпени дрехи и с мазни фесове на главите.

— Как ли ще ни посрещне отчето? — питаше за трети път Григор и се оглеждаше на всички страни да не чуе някой разговор им.

— Ще решим дали да му открием кои сме, като чуем какви ще бъдат приказките му. До тогава знаеш що трябва да говорим, нали? — шушнеше Захари Стоянов.

В това време от улицата се зададе свещеникът. Той беше млад висок мъж, с къса черна брада и черни очи, които изпитателно гледаха двамата непознати скитници. Като ги наближи, те се изправиха.

— Какви хора сте вие? Какво търсите насам? — попита отчето.

— Пътници, дядо попе, — замига пред него апостолът. — Искаме малко хлябец, че не сме обядвали, пък си рехохме: нали дядо поп е с добро сърце, все ще се намери какво да даде за хапване.

— И по търговия сме тръгнали, — допълни Григор. — Кожи купуваме. Може да се намерят у тебе, дядо попе, от някой курбан, а?

Нищо не отвърна дядо поп, само очите му странно блеснаха. Той покани любезно двамата в къщи. Влязоха в една малка стая, чисто наредена, спретната и на първо време, по причина на полумрака не можеше добре да се разгледа.

— Влезте, влезте, — канеше любезно домакинът. — Уморени сте, починете си, пък аз да видя едно-друго за хапване.

И той се изгуби в друга стая. След малко очите свикнаха в полутъмната стая и апостолът с изненада огледа насколо. Върху една възглавница той видя последния брой на вестник „Напредък“. От двете страни на иконата висеха на стената два пищова. По-на-страни беше окачен мешинен калъф на револвер, по чиято дръжка бледите лъчи от кандилото хвърляха снопове отблясъци. Върху